

ÚŘAD PRO OCHRANU OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7
tel.: 234 665 111, fax: 234 665 444
posta@uouu.cz, www.uouu.cz

Čj. UOOU-00515/22-5

ROZHODNUTÍ

Úřad pro ochranu osobních údajů jako odvolací orgán příslušný podle § 20 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, rozhodl v souladu s § 20 odst. 4 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. a § 90 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, takto:

Rozhodnutí XXXXXXXX, č. j. 106-003/2022-VR-4 ze dne 28. 2. 2022, o odmítnutí žádosti, se na základě odvolání žadatele o informace pana XXXXXXXX, **ruší a věc se vrací povinnému subjektu k novému projednání.**

Odůvodnění

I.

Pan XXXXXXXX (dále jen „žadatel“), požádal dne 2. 1. 2022, XXXXXXXX (dále také „povinný subjekt“), o poskytnutí následujících informací dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“):

„Kopíí všech smluv, jejichž předmětem je poskytování právních služeb, uzavřených povinným subjektem v období od 1. 1. 2019 do 30. 11.2021.“

Jelikož z obsahu žádosti nebylo zřejmé, jakému povinnému subjektu žadatel svoji žádost směřuje, byl dne 7. 1. 2022, pod č.j. 106-003/2022-VR, vyzván, v souladu s ustanovením § 14 odst. 5 písm. a) zákona č. 106/ 1999 Sb., k doplnění žádosti. Žadatel žádost doplnil dne 8. 1. 2022.

Dne 17. 1. 2022 pod č.j. 106-003/2022-VR vyřídil povinný subjekt žadatelovu žádost poskytnutím informace ve formě odkazu na zveřejněnou informaci, kdy žadatele odkázal na

vyhledávač veřejně přístupného registru smluv <https://smlouvy.gov.cz/vyhledavani> bez jakéhokoliv bližšího upřesnění.

Dne 26. 1. 2022 podal žadatel stížnost, kterou povinný subjekt postoupil Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“) dne 2. 2. 2022, č.j. 106-003/2022-VR-3. O žadatelově stížnosti rozhodl Úřad dne 10. 2. 2022, č.j. UOOU-00515/22-3, kdy povinnému subjektu přikázal, aby ve lhůtě do 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí žadatelovu žádost vyřídil. V odůvodnění pak Úřad uvedl, že povinný subjekt pochybil, když žadateli poskytl obecný odkaz na registr smluv, aniž by blíže identifikoval konkrétní smlouvy, požadované žadatelem, které by si žadatel mohl na webovém odkazu sám vyhledat.

Povinný subjekt vydal dne 28. 2. 2022, č.j. 106-003/2022-VR-4 rozhodnutí, kde žadateli poskytl obecný odkaz na zveřejněnou informaci a zároveň odmítl poskytnout žadatelem požadované kopie smluv. V rozhodnutí povinný subjekt uvádí, že žadatelem požadované smlouvy zveřejnil v souladu se zákonem č. 340/2015 Sb. (pozn. povinný subjekt na str. 5 rozhodnutí chybně uvádí, že jde o zákon č. 340/2012 Sb.), o zvláštních podmínkách účinnosti některých smluv, uveřejňování těchto smluv a o registru smluv (zákon o registru smluv), a domáhat se poskytování smluv v tomto registru zveřejněných považuje povinný subjekt za zjevné zneužívání práva. Povinný subjekt pak v rozhodnutí uvádí, že odkázáním žadatele na zveřejněné smlouvy s připojením odkazu na internetovou stránku registru smluv postupoval v souladu s ustanovením § 6 zákona č. 106/1999 Sb.

II.

Úřad na základě řádně a včas podaného odvolání oprávněnou osobou přezkoumal rozhodnutí povinného subjektu podle § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "správní řád"). Úřad přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí byla přezkoumána v rozsahu námitek uvedených v odvolání. Podané odvolání bylo srozumitelné, z podání bylo patrné, čeho se žadatel o informace domáhá i v jakém rozsahu rozhodnutí povinného subjektu napadá, proto jej nebylo nutné vyzývat k doplnění podání.

Povinným subjektem dle zákona č. 106/1999 Sb. je XXXXXXXX Dle platné právní úpravy nelze určit jeho nadřízený orgán podle ustanovení § 178 správního řádu, z tohoto důvodu je nadřízený orgán pro účely uvedeného právního předpisu určen podle ustanovení § 20 odst. 5 zákona č. 106/1999 Sb. a je jím Úřad.

III.

Žadatel uplatnil v odvolání tuto konkrétní námitku:

Žadatel namítá, že povinný subjekt obecným odkazem na webové stránky registru smluv nenaplnil odpověď dle ust. § 6 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. Žadatel dále namítá, že nezískal žádné informace, nedostal údaje, o které konkrétní smlouvy se jedná ani jejich počet či jiné

údaje, které by pomohly jím požadované údaje vyhledat. Žadatel uvádí, že trvá na názoru, že způsob, kterým byla jeho žádost vyřízena, neodpovídá zákonnému postupu.

Úřad k výše uvedené námitce uvádí následující:

Úřad shledává tuto žadatelovu námitku jako důvodnou. Úřad opětovně konstatuje, že **obecný odkaz na webovou stránku zadavatele a registru smluv**, které povinný subjekt žadateli poskytl, **nelze považovat za vyřízení žádosti** dle § 6 odst. zákona č. 106/1999 Sb. a povinný subjekt měl ve svém rozhodnutí minimálně identifikovat smlouvy (např. uvedením ID smluv), které žadatel ve své žádosti požaduje, popř. odkázat konkrétně na zveřejněné smlouvy. Úřad podpůrně odkazuje na komentář k ustanovení § 6 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. kde jeho autoři dospěli k závěru, že „**v odkazu na zveřejněnou informaci je nutné podle znění zákona uvést údaj umožňující vyhledání a získání informace. Je možné položit otázku, jak se liší údaj umožňující vyhledání a údaj umožňující získání informace, když získání informace (chápáno jako zabezpečení informace do vlivu žadatele) nutně znamená její předchozí vyhledání. Účelem zákonné formulace tak zřejmě není nutit povinné subjekty, aby v odkazu odlišovaly způsob vyhledání a způsob získání (když ty budou v drtivé většině případů totožné, resp. způsob získání vyhledané informace bude natolik zřejmý, že není třeba jej výslovně uvádět), ale především zdůraznit, že podmínkou využití odkazu podle § 6 odst. 1 musí být nejen možnost informaci vyhledat (zjistit, kde se nachází), ale též ji získat do sféry žadatele (seznámit se s ní a uchovat ji žadatelem). Bylo by ostatně poněkud komické, pokud by odkaz na informaci uvedenou ve veřejné knihovně kromě označení příslušné publikace a této knihovny uváděl též „podrobný návod“, jakým způsobem lze v dané knihovně publikaci přečíst nebo pořídit z ní kopii (tj. získat informaci), nebo pokud by odkaz na internetovou stránku uváděl též návod na „stažení“ příslušného souboru, což je postup nepochybně známý každému uživateli internetu. Proto obvykle plně postačí, pokud povinný subjekt v odkazu přesně specifikuje informaci (např. dokument, v němž je informace uvedena) a uvede přesně způsob jejího vyhledání.“** FUREK, A.; ROTHANZL, L.; JIROVEC, T. *Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 1. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2016, str. 370–371.*

S ohledem na poskytování údajů z registru smluv Úřad podpůrně odkazuje k Nálezu Ústavního soudu ze dne 22. 1. 2019, sp. zn. Pl. ÚS 32/17, kde v bodu 71 Ústavní soud uvádí, že „účelem zákona o registru smluv je stanovení zvláštních podmínek účinnosti vybraných smluv, dále podmínek uveřejňování takových smluv prostřednictvím registru smluv a konečně fungování registru smluv samého (§ 1 zákona). Věcná působnost zákona je vymezena v jeho § 2, z něhož se podává, že prostřednictvím registru smluv se povinně uveřejňují soukromoprávní smlouvy, dále smlouvy o poskytnutí dotace a konečně smlouvy o poskytnutí návratné finanční výpomoci. Zákon však nedopadá na veškeré zde uvedené smlouvy, nýbrž jen na takové, jejichž (alespoň jednou) smluvní stranou je některý ze subjektů uvedených v § 2 odst. 1 písm. a) až n) zákona, přičemž všechny zde uvedené subjekty mají jedno společné: vazbu na veřejné rozpočty, tedy to, že alespoň částečně hospodaří s veřejnými finančními prostředky. Dopad zákona pak dále zužuje jeho § 3, který stanovuje výjimky z povinnosti uveřejnit příslušnou smlouvu v registru smluv, a to buďto pro určitý okruh informací obsažených v jinak uveřejňované smlouvě, anebo pro určitý druh smluv. K zajištění toho, že dotčené subjekty dostojí povinnosti uveřejnit dané smlouvy v registru smluv příslušným způsobem a ve stanoveném rozsahu (§ 5 zákona), pak § 6 odst. 1 zákona váže účinnost smluv

*podléhajících povinnosti uveřejnění v registru právě na jejich uveřejnění a § 7 odst. 1 zákona stanoví následek neuveřejnění takové smlouvy ve stanovené lhůtě, a to její "zrušení od počátku". Ustanovení § 7 odst. 2 a 3 zákona pak stanoví možnosti dodatečně konvalidovat negativní důsledky porušení povinnosti uveřejnit danou smlouvu ve stanovené lhůtě. Ustanovení § 8 odst. 2 zákona dále zakotvuje povinnost uzavřít smlouvy, na něž dopadá povinnost uveřejnění v registru, v příslušné formě a § 8 odst. 3 zákona upravuje pravidla pro doplňky, změny, nahrazení či zrušení smluv, které byly uzavřeny před 1. červencem 2017". A dále v bodu 72, že **Účelem zákona (o registru smluv) je "zpřístupnění dotčených smluv široké veřejnosti v souladu s ústavně zaručeným právem na informace podle článku 17 odst. 1 a 5 Listiny (informační funkce zákona). To lze ostatně dovodit také z vazby mezi zákonem o svobodném přístupu k informacím a zákonem o registru smluv, neboť platí, že prostřednictvím registru smluv se neuveřejňují informace, které nelze poskytnout při postupu podle předpisů upravujících svobodný přístup k informacím (§ 3 odst. 1 zákona o registru smluv). Dále lze dodat, že je možné identifikovat i další základní právo, jež je prostřednictvím zákona realizováno, tj. **právo občanů podílet se na správě věcí veřejných dle článku 21 odst. 1 Listiny.**"***

Závěr, který Úřad uvedl již ve svém rozhodnutí 10. 2. 2022, č.j. UOOU-00515/22-3, o žadatelově stížnosti, tj. že prostý odkaz na stránky registru smluv není dostatečným způsobem vyřízení žádosti dle zákona č. 106/1999 Sb., není v rozporu s účelem zákona o registru smluv. Vztah mezi zákonem o registru smluv a zákonem č. 106/1999 Sb. dovodil i Ústavní soud ve výše uvedeném nálezu především z toho, že v registru se nezveřejňuje informace, které není možné poskytnout dle zákona č. 106/1999 Sb. Na základě tohoto závěru Ústavního soudu, ale nelze dospět k závěru, že publikováním smluv v registru povinný subjekt automaticky plní povinnosti, které mu vyplývají ze zákona č. 106/1999 Sb., a že žadatele stačí v rámci vyřizování žádosti obecně odkázat na stránky registru, bez bližšího navedení na konkrétní smlouvy, kterých se žadatelova žádost týkala. Povinný subjekt v registru publikuje různé spektrum smluv, a ne všechny se týkají žadatelovy žádosti. Nadto žadatelova žádost nezahrnuje všechny smlouvy povinného subjektu, ale pouze jím v žádosti specifikované. Úřad dále zdůrazňuje, že z ustanovení § 6 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. jednoznačně vyplývá, že povinný subjekt místo poskytnutí informace žadateli „sdělí údaje umožňující vyhledání a získání zveřejněné informace“. Z výše uvedeného tedy jasně vyplývá, že prosté sdělení obecného odkazu na webovou stránku bez doplňujících údajů, které žadateli umožní vyhledávání a získání zveřejněné informace, nepostačí k naplnění aplikace předmětného ustanovení. Povinný subjekt měl společně s odkazem na registr žadateli zároveň poskytnout bližší údaje o požadovaných smlouvách (např. jejich ID), které by mu umožnily jejich vyhledávání a jejich získání. Nad rámec výše uvedeného nelze odhlédnout od skutečnosti, že i kdyby byl v daném případě poskytnut konkrétní odkaz na požadované smlouvy, nemusel by být ani tento postup zcela v souladu se zákonem č. 106/1999 Sb. Nelze totiž opomenout, že smlouvy jsou v registru zveřejňovány v pseudonymizované podobě, tedy bez osobních údajů, obchodního tajemství a dalších skutečností, které, dle zákona č. 106/1999 Sb., nelze poskytnout; žadatel přitom nežádal smlouvy prosté těchto informací. V daném případě tak nelze vyloučit skutečnost, že tyto části smluv by povinný subjekt musel odmítnout např. z jiného zákonem stanoveného důvodu. Vzhledem k tomu, že Úřad nedisponuje odepřenými informacemi, nelze tyto skutečnosti řádně přezkoumat.

Úřad nicméně nad rámec výše uvedené žadatelovy námitky dospěl k závěru, že povinný subjekt žádost o informaci vyřídil a informaci formálně poskytl, odkazem na zveřejněnou informaci, který Úřad shledal za nedostatečný, přesto tímto rozhodnutím, ve kterém povinný subjekt žadateli poskytl odkaz na zveřejněnou informaci, zároveň tutéž informaci dle ustanovení § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb.) odmítl. Úřad konstatuje, že z tohoto důvodu shledává žadatelem napadené rozhodnutí za nezákonné. Výše uvedený závěr Úřad potvrzuje i autoři komentáře k ust. § 6 zákona č. 106/1999 Sb., kteří uvádějí, že „**v § 6 upravuje SvInf specifický způsob vyřízení žádosti – odkaz na zveřejněnou informaci.** Jestliže žádost směřuje k poskytnutí zveřejněné informace, může ji povinný subjekt vyříditi i tím, že žadateli sdělí údaje umožňující vyhledání a získání této informace. Formulace § 6 odst. 1 ve slovech „místo poskytnutí informace“ by sice navozovala dojem, že odkaz na zveřejněnou informaci není poskytnutím informace, ve skutečnosti je však nutné toto sousloví vnímat v kontextu s § 6 odst. 2, které hovoří přesněji o „přímém poskytnutí informace“. **Odkaz na zveřejněnou informaci proto ve skutečnosti poskytnutím informace je, nikoli však přímým, ale nepřímým.** Podřazení odkazu na zveřejněnou informaci pod poskytnutí informace v širším smyslu přitom má důležité dopady, neboť umožňuje povinnému subjektu v případě, že bude na základě rozhodnutí nadřízeného orgánu o stížnosti podle § 16a nebo o odvolání podle § 16 nebo na základě rozsudku soudu podle § 16 odst. 4 žádost znovu vyřizovat (poskytovat informace), aby tak učinil odkazem na zveřejněnou informaci. Odkázat na zveřejněnou informaci ovšem není povinností povinného subjektu. To zdůrazňuje i jazykové vyjádření § 6 odst. 1, které vymezuje možnost a nikoli povinnost odkazu, a dává tím povinnému subjektu oprávnění, aby sám zvážil, zda vyřízení žádosti odkazem bude s ohledem na kontext vyřizované žádosti vhodné. Toto pravidlo platilo i před novelou § 6, provedenou zákonem č. 222/2015 Sb., která je ještě zdůraznila tím, že nahradila původní nadpis tohoto ustanovení „Povinnost odkázat na zveřejněnou informaci“ výstižnějším označením „Odkaz na zveřejněnou informaci“. Citováno z FUREK, A.; ROTHANZL, L.; JIROVEC, T. *Zákon o svobodném přístupu k informacím*. Komentář. 1 vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, str. 369. Úřad konstatuje, že povinný subjekt pochybil, když žadateli nepřímo poskytl informace odkazem na zveřejněnou informaci (tj. žádosti vyhověl) a v tomtéž rozhodnutí rozhodl o odmítnutí přímého poskytnutí. Tento důvod odmítnutí ale zákon č. 106/1999 Sb. nezná a rozhodnutí tedy nemělo být v tomto případě vydáno, nebyl-li povinným subjektem shledán jiný důvod k odmítnutí žádosti. Ze znění ustanovení § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. vyplývá, že rozhodnutí se vydává pouze v případech, kdy se žádosti, byť i jen zčásti nevyhoví, nikoli v případě, kdy se informace, byť i jen nepřímo poskytne. Úřad podpůrně odkazuje na autory komentáře k zákonu č. 106/1999 Sb., kteří dospěli k závěru, že „poskytování informací podle SvInf, resp. vyřizování individuálních žádostí o poskytnutí informací, je výkonem veřejné moci, neboť při něm dochází k rozhodování o veřejném subjektivním právu na informace, a to přinejmenším z hlediska rozsahu, v jakém má být informace zpřístupněna (naopak zveřejňování informací, včetně povinného zveřejňování, je sice výkonem veřejné správy, nikoli však autoritativním rozhodováním o subjektivním právu na informace). Na tomto závěru nic nemění ani to, že **podle zákona nedochází při poskytnutí informace k vydání „pozitivního“ rozhodnutí, neboť přestože zpřístupnění informace není formálně rozhodnutím, je v každém případě výsledkem posuzování rozsahu žadatelova práva na informace.** Srov. v této souvislosti např. usnesení zvláštního senátu č. j. *Konf 114/2009-34 (2301/2011 Sb.NSS)*, případně rozsudky NSS č. j. *5 As 124/2011-126 (2958/2014 Sb.NSS)* a č. j. *1 As 189/2014-48 (3185/2015 Sb.NSS)*.“ Citováno z FUREK, A.; ROTHANZL, L.;

Povinný subjekt se na str. 3 odkazuje na případné „zjevné zneužití práva“ při poskytnutí informací, které byly zveřejněny v registru smluv. Úřad nad rámec žadatelovy námítky poznamenává, že povinný subjekt v rozhodnutí řádně neprokázal případné zneužívání režimu zákona č. 106/1999 Sb. a Úřad tak nemůže toto tvrzení povinného subjektu přezkoumat. Úřad tak podpůrně odkazuje k autorům komentáře k zákonu č. 106/1999 Sb., kteří uvádějí, že „*vyhodnocení určité žádosti jako zneužití práva (resp. žadatele jako osoby zneužívající subjektivní veřejné právo na informace) je relativně obtížné posoudit. Judikatura v těchto případech zdůrazňuje, že každou žádost je nutno hodnotit individuálně, takže nelze o určitém žadateli a priori říci, že jakákoli jím podávaná žádost (či jiná procesní aktivita) má charakter zneužití práva na informace [srov. rozsudky NSS č. j. 2 As 24/2015-52, č. j. 6 As 68/2014-21 (bod 34) a č. j. 1 As 54/2010-29]. To samozřejmě nijak nevyklučuje zkoumání kontextu podané žádosti a zohlednění všech dalších žadatelem podávaných žádostí, tedy hledání určitého jednotícího šikanózního úmyslu (cíle) na straně žadatele, vždy je však nutné tento kontext zasadit a propojit s konkrétní vyřizovanou žádostí (ke zkoumání motivu žadatele v této souvislosti srov. rozsudek MS v Praze č. j. 10 A 34/2011-54, citovaný v komentáři k § 14 odst. 2). V praxi jsou obvykle za takové šikanózní žadatele považováni žadatelé, kteří podávají velké množství žádostí nebo kteří se opakovaně domáhají poskytnutí velkého množství informací. K označení žadatele jako osoby zneužívající právo na informace však tyto znaky nelze považovat za dostačující, neboť zákon množství informací ani podávaných žádostí jednotlivými žadateli nelimituje, naopak s nimi „mlčky“ počítá, když umožňuje prodloužení lhůty pro vyřízení žádosti o poskytnutí informace i uplatnění úhrady za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací [např. žadatel, který se zajímá o určitý globální problém, jistě bude zcela legitimně podávat velké množství žádostí vztahujících se k tomuto tématu, a to ať již u jednoho povinného subjektu či u celé řady více povinných subjektů (srov. rozsudek KS v Ostravě č. j. 22 A 35/2013-49 nebo rozsudek NSS č. j. 10 As 112/2015-54) a sotva bude možné jeho postup bez dalšího považovat za zneužití práva na informace, když veškeré jím „poptávané“ údaje mají společného jmenovatele]. **Obecně proto lze říci, že o zneužití práva na informace půjde jen tehdy, jestliže k tomuto „množstevnímu“ aspektu přistoupí i určitý další faktor, jenž bude zcela nepochybně indikovat zneužívání tohoto práva** (srov. shodně též názory judikatury, zejména rozsudky NSS č. j. 2 As 24/2015-52, č. j. 6 As 68/2014-21, č. j. 9 As 111/2011-30 a č. j. 1 As 59/2012-33). **Může se jednat např. o podávání velkého množství žádostí o poskytnutí různorodých informací, které spolu obsahově nesouvisejí, o snahu „paralyzovat“ množstvím podávaných žádostí vyřizování běžné agendy povinnými subjekty (např. v malých obcích, které nemají uvolněné obecní funkcionáře, může „aktivita“ takového žadatele prakticky zastavit vyřizování jiných běžných agend), neúčelné podávání stížností podle § 16a v situacích, v nichž již žadatel informace získal, byť po lhůtě, opakované nezaplacení zjevně oprávněné úhrady nákladů (např. úhrady za poskytnutí listinných kopií, u nichž není spor o množství ani výši úhrady), bezsmyslné trvání na zaslání informací elektronicky, když byly poskytnuty v listinné formě (nejde-li o případy, kdy je zjevné, že žadatel chce s informacemi dále elektronicky „pracovat“), bezdůvodné trvání na přímém poskytnutí zveřejněných informací [srov. rozsudek NSS č. j. 1 As 162/2014-63 (3276/2015 Sb. NSS), bod 54 odůvodnění] či tematicky zcela zjevně nesmyslné otázky (z judikatury typu kdo dne XY zametal nádvoří státního zámku MN apod.). NSS používá výstižné zobecňující označení takových osob jako osob***

vedoucích „spor pro spor“ a nikoli pro získání informace (např. rozsudek NSS č. j. 8 As 182/2014-12). Jestliže množství žádostí podávaných jedním žadatelem (eventuálně více „spojenými“ či personálně propojenými žadateli) skutečně povinnému subjektu zabraňuje plnění ostatních zákonných povinností a má-li takové jednání „šikanozní cíl“ (třeba jen rozumně dovoditelný, nikoli žadatelem výslovně projevený), bude možné hovořit o zneužívání práva na informace.“ A o kus dále „v této souvislosti je diskutováno, do jaké míry může být jako znak zneužití práva na informace uvažováno o úmyslu žadatele, tedy o účelu získání informace. Správní soudy obecně odmítají posuzování důvodu podání žádosti ze strany povinných subjektů, jen výjimečně připouštějí jeho zohlednění v případě uvažovaného zneužití práva na informace (blíže srov. komentář k § 13 a 14). Cíl (důvod) podání žádosti tedy sám o sobě může indikovat zneužití práva na informace, resp. snahu získat informace k cíli, který se přičí zákonu. Příkladem může být získávání informací o fyzické osobě pro účely soukromoprávního sporu (z praxe je známo několik případů, kdy rozvádějící se manžel usiluje o získání informací o druhém manželovi, cestou Svlnf, a přitom se jedná o takové informace, které zjevně budou využity v soudním sporu). Jiným příkladem může být zjevná snaha se „mstít“ pracovníkovi veřejné správy např. za vydané rozhodnutí tím, že si o něm žadatel (účastník jiného řízení) takto získává informace (žádosti o informace mající povahu specifického stalkingu). Obecně tedy platí, že úmysl žadatele na zneužití práva na informace skutečně může ukazovat. Problémem pak bude spíše způsob, jak takový úmysl prokázat. Vyjma „naivních“ žadatelů, kteří v žádosti sami takový úmysl vyjeví, je totiž problém žadateli prokázat, že na jeho straně je skutečně žádostí sledován protiprávní úmysl. Obvykle bude nutné usuzovat z kontextu žádosti a chování žadatele v jiných případech.“ Citováno z FUREK, A.; ROTHANZL, L.; JIROVEC, T. Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 1. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2016, str. 770–772.

S ohledem na pochybení povinného subjektu při vyřizování žádosti o informace, která nebylo možno napravit či odstranit v rámci vedeného řízení o odvolání, nezbylo nadřízenému orgánu, než dle ustanovení § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu rozhodnutí povinného subjektu zrušit a vrátit věc k novému projednání.

IV.

Úřad tak v daném případě na základě výše uvedených skutečností dospěl k závěru, že povinný subjekt při vyřizování žádosti o informace nepostupoval v souladu s platnými právními předpisy; povinný subjekt žadatele v rámci poskytnutí informace pouze obecně odkázal na webovou stránku registru smluv, aniž by blíže identifikoval konkrétní smlouvy, které žadatel ve své žádosti požaduje, a které by si mohl na webové stránce registru smluv sám vyhledat.

Povinný subjekt je v rámci nového projednání povinen znovu posoudit žádost o informace. Povinný subjekt v souladu s ustanovením § 12 zákona č. 106/1999 Sb. žádost znovu posoudí a v případě, že budou dány zákonné důvody pro odmítnutí požadované informace, povinný subjekt své rozhodnutí řádně zdůvodní. Pokud povinný subjekt zvolí pro poskytnutí informací způsob dle ust. § 6 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., poskytne žadateli v souladu s výše uvedeným ustanovením zákona č. 106/1999 Sb. kromě odkazu na webové stránky i další údaje, které mu umožní požadované smlouvy vyhledat a získat; pokud však budou smlouvy zveřejněny v pseudonymizované podobě, nelze odkaz ve smyslu § 6 odst. 1 zákona č. 106/1999

Sb. využít a je třeba poskytnout informace přímo, přičemž chráněné informace povinný subjekt odmítne rozhodnutím, opírajícím se o konkrétní zákonný důvod. Případné odmítnutí žádosti povinný subjekt řádně a vyčerpávajícím způsobem odůvodní.

S ohledem na výše uvedené bylo rozhodnuto, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. ve spojení s ustanovením § 91 odst. 1 správního řádu nelze odvolat.

Praha 7. dubna 2022

Mgr. Filip Jebavý
pověřen zastupováním
vedoucího oddělení přezkumu

Rozdělovník:

1. XXXXXX, email: XXXXXXXXXX
2. XXXXXXXX